

Arrest

nr. 228 837 van 18 november 2019
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. MICHOLT
Maria van Bourgondiëlaan 7 B
8000 BRUGGE**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, op 21 december 2017 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 23 november 2017 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13quinquies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 september 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 oktober 2019.

Gehoord het verslag van voorzitter G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat I. LECOMPTE, die loco advocaat S. MICHOLT verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 20 juli 2016 diende verzoeker een zesde verzoek om internationale bescherming in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) nam op 17 november 2017, in antwoord op verzoekers zesde verzoek om internationale bescherming, de beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus.

Verzoeker stelde tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.3. Op 23 november 2017 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing, die verzoeker bij aangetekend schrijven van 24 november 2017 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 75, § 2 / artikel 81 en artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer, die verklaart te heten,

naam : [A.]

voornaam : [N.D.H.]

[...]

nationaliteit: Onbepaald

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 17 november 2017 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing van uitsluiting van de vluchtelingenstatus en uitsluiting van de subsidiaire beschermingsstatus genomen

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen.”

Dit is de bestreden beslissing.

1.4. Bij arrest nr. 220 459 van 29 april 2019 besliste ook de Raad om verzoeker uit te sluiten van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding te zijnen laste te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoekers raadvrouw stelt ter terechtzitting dat verzoeker, gelet op het tussengekomen arrest van de Raad van 29 april 2019 met nr. 220 459, geen belang meer heeft bij het eerste middel. Een verder onderzoek van dit middel is bijgevolg niet vereist.

3.2.1. Verzoeker voert in een tweede middel de schending aan van de artikelen 7, 74/13 en 74/17 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de formele en de materiële motiveringsplicht, van het proportionaliteitsbeginsel en van de zorgvuldigheidsverplichting.

Hij verschaft de volgende toelichting:

“Samenvatting middel:

Verwerende partij houdt in bestreden beslissing geen rekening met de onveilige levensomstandigheden in Gaza. In de regio van herkomst vinden er veiligheidsincidenten plaats die verwerende partij volledig naast zich neerlegt in de bestreden beslissing. Een schending van artikel 3 E.V.R.M. is meer dan reëel.

4.2.1.

Op 23 november 2017 (kennisgeving postdatum + twee werkdagen) werd aan de verzoekende partij, in toepassing van artikel 7 van de Vreemdelingenwet, een bevel om het grondgebied te verlaten afgeleverd (stuk 1).

De asielaanvraag van verzoekende partij werd op 17 november 2017 afgewezen door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

Echter negeert verwerende partij in bestreden beslissing dat het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen zelf reeds uitdrukkelijk stelt dat een terugkeer voor verzoekende partij naar Gaza niet mogelijk is:

“Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat u aannemelijk heeft gemaakt dat er in uw hoofde sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie. Het CGVS is daarom van oordeel dat u noch direct of indirect mag worden teruggeleid naar Gaza.

(...) Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie op het feit dat u direct noch indirect mag worden teruggeleid naar Gaza.” (beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en uitsluiting van de subsidiaire status van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op 17 november 2017)

Na deze uitdrukkelijke bewoordingen van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, kan er geen enkele twijfel meer bestaan over het feit dat de veiligheidssituatie in de Gaza-strook niet toelaat dat verzoekende partij zou terugkeren.

Toch legt de verwerende partij de vaststellingen van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen ten onrechte naast zich neer en houdt ze hier op geen enkele manier rekening mee in bestreden beslissing.

4.2.2.

Op 23 november 2017 (kennisgeving postdatum + twee werkdagen) werd aan de verzoekende partij, in toepassing van artikel 7 van de Vreemdelingenwet, een bevel om het grondgebied te verlaten afgeleverd (stuk 1).

Artikel 7 van de Vreemdelingenwet laat de meer voordelige bepalingen zoals voorzien in de internationale verdragen onverlet.

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven.”

Ook in de memorie van toelichting betreffende het nieuwe artikel 52/3 van de Vreemdelingenwet (ingevoerd bij Wet van 8 mei 2013, inwerkingtreding 1 september 2013) kan men afleiden dat de minister of zijn gemachtigde bij het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten dient te toetsen aan de internationale bepalingen.

“Met betrekking tot de verplichting voor de minister of zijn gemachtigde tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten op basis van artikel 52/3, dient tenslotte te worden opgemerkt dat het bevel om het grondgebied te verlaten niet uitvoerbaar is indien de effectieve terugkeer van de vreemdeling een schending met zich zou brengen van artikelen 3 en 8 van het E.V.R.M.. De vreemdeling die het

voorwerp uitmaakt van een verwijderingsmaatregel mag in geen geval verwijderd worden naar het land waar hij een reëel risico loopt om blootgesteld te worden aan een schending van het beginsel van non – refolement. Artikel 3 van het E.V.R.M. dient geëerbiedigd te worden bij de tenuitvoerlegging van een bevel om het grondgebied te verlaten (arrest Kastratie van het Grondwettelijk Hof nr. 141/2006 van 20 september 2006).”

(Parl. St., De Kamer, DOC 53 2555/01, p. 11).

Het is aldus de taak van de verwerende partij om het dossier van de verzoekende partij met de nodige zorgvuldigheid te onderzoeken ten einde in overeenstemming te kunnen handelen met artikel 7, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Luidens art. 7 van de Vreemdelingenwet dient de verwerende partij in elk geval de hogere rechtsnormen te respecteren bij elke beslissing genomen op basis van art. 7 van de Vreemdelingenwet.

Gezien overeenkomstig artikel 7 van de Vreemdelingenwet hogere rechtsnormen dient te respecteren en artikel 74/13 de verplichting aan de verwerende partij oplegt rekening te houden met persoonlijke omstandigheden, dient dit uit de bestreden beslissing te blijven, quod non.

Een loutere verwijzing naar het feit dat de verzoekende partij in het rijk verblijft zonder houder te zijn van een geldig paspoort, volstaat niet, nu uit artikel 74/13 j. 7 van de Vreemdelingenwet zelf j. de motiveringsverplichting dergelijke motieven dienen te worden uiteengezet in de bestreden beslissing. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet legt immers die verplichting op, specifiek ten aanzien van verwijderingsbeslissingen.

De motiveringsverplichting moet de verzoekende partij immers in een mogelijkheid kunnen stellen te kunnen toetsen of de beslissing proportioneel is aan het beoogde doel. Dit is in casu zeker niet het geval.

Het is juist bij het beoordelen van een bevel dat art. 3 E.V.R.M. dient te worden beoordeeld. Welnu, omwille van meerdere redenen schendt de bestreden beslissing art. 3 E.V.R.M.

Verzoekende partij is van Palestijnse origine en afkomstig uit de Gazastrook, een gebied dat nog steeds door Israël wordt bezet. Het bestuur is er in handen van Hamas, een organisatie die nog steeds op de Europese terrorismelijst staat.

In de Gazastrook worden Palestijnen nog dagdagelijks blootgesteld aan meerdere mensenrechtenschendingen. Zo dienen de mensen te overleven in ruïnes, beschikken zij niet over de noodzakelijke huisvesting en is er een gebrek aan toegang tot de basisdiensten. Daarnaast blijkt ook dat mensenrechtenorganisaties de toegang tot het gebied worden ontzegd.

Op heden is Gaza niet meer of minder dan een openluchtgevangenis:

“In the same period, Israeli forces killed 8 people in Gaza during demonstrations at the border fence, and injured at least 188. The Israeli authorities have declared an area inside Gaza but near the border with Israel to be a “no-go” zone, and Israeli soldiers fire at people who enter it. They also continued to shoot at Palestinian civilians in the “no-go” zone that Israel imposes just inside Gaza’s northern and eastern borders and at fishermen who venture beyond six nautical miles from the shore - the area to which Israel restricts Gaza fishing boats. In April, Israel expanded the fishing zone to nine miles but reinstated the six-mile limit in June. Israel says it restricts access to the sea to prevent weapons smuggling and restricts access to the no-go zone to prevent cross-border attacks.

Israel’s military advocate general has received over 500 complaints from individuals and human rights groups with regard to 300 incidents that occurred during the 2014 Israel-Gaza fighting, and he launched criminal investigations into 37 incidents. So far, however, criminal charges have been filed against only three soldiers, for theft. According to the UN, 1,462 Palestinian civilians, including 551 children, and 6 civilians in Israel, including a child, were killed during the fighting.

Closure

Israel’s closure of the Gaza Strip, particularly restrictions on movement of people and on outgoing goods, continued to have severe consequences for the civilian population, separating families, restricting access to medical care and educational and economic opportunities, and perpetuating

unemployment and poverty. Approximately 70 percent of Gaza's 1.9 million people rely on humanitarian assistance.

Travel through the Erez Crossing, Gaza's passenger crossing to Israel, the West Bank, and the outside world, is limited to what the Israeli military calls "exceptional humanitarian cases," meaning mostly medical patients, their companions, and prominent businesspersons. In the first half of 2016, an average of about 500 Palestinians crossed through Erez each day, compared to the average of more than 24,000 Palestinians who crossed each day in September 2000, just before the second "Intifida" or Palestinian uprising began. Outgoing goods in the first 10 months of 2016 averaged 158 truckloads per month, mostly produce to be sold in the West Bank and Israel, just 15 percent of the 1,064 truckloads per month prior to the June 2007 tightening of the closure.

Israeli restrictions on the delivery of construction materials to Gaza and a lack of funding have impeded reconstruction of the 17,800 housing units severely damaged or destroyed during Israel's 2014 military operation in Gaza. About 65,000 people who lost their homes remain displaced. Israel says construction materials can be used for military purposes, including fortifying tunnels, and it allows only limited quantities to enter under the supervision of international organizations.

Egypt also blocked all regular movement of goods at the crossing with Gaza that it controls and imposed increased restrictions on the movement of people. In 2016, the crossing was mostly closed, with narrow exceptions mostly for medical patients, those holding foreign passports, residencies or visas, including students, and pilgrims to Mecca. In the first 10 months of 2016, a monthly average of about 3,196 people crossed through Rafah in both directions, compared with an average of 40,000 per month in the first half of 2013, prior to the overthrow of Egyptian President Mohamed Morsy. (stuk 4, HRW, Israel/Palestin, events of 2016, te consulteren via: [https://www.hrw.org/world-report/2017/country-chapters/israel/palestine#b9d2a1,\[...\]](https://www.hrw.org/world-report/2017/country-chapters/israel/palestine#b9d2a1,[...]))

Waar de bestreden beslissing geen rekening mee houdt is het escalerende conflict tussen de Palestijnse autoriteiten in Rafah en Hamas in Gaza, wat ertoe heeft geleid dat Gaza inmiddels werd afgesloten van haar levensaders: de toevoer van elektriciteit, water en medicatie van buiten de Gazastrook.

Zo is het elektriciteits- en watertekort in Gaza, dat nooit echt weg is geweest, nog een pak nijpender geworden, nu de Palestijnse autoriteiten niet langer willen betalen voor de energietoevoer vanuit Israël. Hiermee wordt het conflict tussen Hamas en Fatah op de spits gedreven, met gewone bewoners van Gaza als grootste slachtoffer.

"On Thursday, the Israeli military's Co-ordinator of Government Activities in the Territories (Cogat) announced that it had been notified by the PA that payments for electricity supplied to Gaza would stop immediately.

Israel currently provides Gaza with 125MW, which accounts for 55% of the territory's usual electricity supply. Israeli media say the cost is about \$11m a month, which Israel deducts from tax revenue collected on behalf of the PA."

(...)

On 17 April, the Gaza Power Plant, which produced about 30% of the territory's electricity supply, was forced to shut down completely after exhausting its fuel reserves and being unable to replenish them due to a shortage of funds.

Days later, malfunctioning power lines coming from Egypt, which accounts for 15% of the supply, exacerbated the outages.

The UN has expressed particular concern about the impact of the blackouts on Gaza's hospitals, which already rely on back-up generators and whose fuel reserves are expected to be exhausted within days. The frequency of water supplies to homes has also been reduced, with desalination plants operating at a third of their capacity, and wastewater treatment has largely halted, resulting in the discharge of some 110m litres (24m gallons) of raw or poorly-treated sewage into the sea.

Gaza's electricity supply has been also affected by restrictions on the import of goods imposed by Israel as part of a land, sea and air blockade that is now in its 10th year. Egypt is meanwhile blockading Gaza's southern border.

Israel and Egypt maintain the blockades as a measure against attacks by Islamist militants based in Gaza.”

(stuk 7 , BBC news, Palestinian Authority 'stops paying Israel for Gaza electricity', 27 april 2017, te consulteren via: <http://www.bbc.com/news/world-middle-east-39730791>)

The United Nations envoy for the Middle East peace process today called for Palestinian unity amid concerns over local pay cuts.

“I am deeply concerned by the growing tensions in Gaza,” said Nickolay Mladenov, the UN Special Coordinator for the Middle East Peace Process.

“While the Palestinian Government needs to ensure its [...] fiscal sustainability under increasingly difficult economic conditions, it is important that reforms or decisions to reduce expenditures are fairly distributed and made with consideration to the harsh conditions under which people in Gaza live,” Mr. Mladenov noted.

He urged the responsible parties to work together to find a solution and called on all factions “to allow the Palestinian Government to assume its responsibility in Gaza.”

Calling Gaza “an integral part of the future Palestinian state,” Mr. Mladenov said that no efforts should be spared to bring about “real national reconciliation” that ends the divide.

“Leaders have a responsibility to avoid escalation and bridge the growing divide between Gaza and the West Bank that further fragments the Palestinian people,” he added.

His comments come as tens of thousands of people reportedly took to the streets in Gaza today, following 30 per cent cuts to civil servants' salaries.

Naast schendingen van de bewegingsvrijheid van verzoeker door de Israëlische staat en ten gevolge hiervan een reële schending van artikel 3 E.V.R.M. wegens gebrek aan basisdiensten, wordt tevens de vrijheid van meningsuiting (artikel 10 E.V.R.M.) beperkt, met mishandelingen tot gevolg.

(stuk 8, UN News service, UN envoy 'deeply concerned' by growing tensions in Gaza stemming from pay cuts, 10 april 2017, te consulteren via: <http://www.refworld.org/cgi-bin/texis/vtx/rwmain?page=search&docid=58eb41864&skip=0&query=GAza&searchin=fulltext&sort=date>)

Zeer recent werd ook de toevoer van medicatie afgesneden:

“The Ramallah-based Palestinian Authority has stopped sending medical supplies and baby formula to the hospitals in the Gaza Strip, an official at the health ministry in Gaza announced today.

Munir Al-Barsh, director of the ministry's pharmaceutical department in Gaza, said that the ministry recently informed them that it would no longer supply Gaza with its share of drugs and baby milk.

Barsh pointed out that the decision was politically-motivated, adding that he had been in contact with senior officials in the Health Ministry in the West Bank to “determine the meaning of the decision and how long it will be in effect.”

He warned of the decision's “catastrophic” impacts on the health situation in Gaza. “This is a decision that has destructive implications for the residents [of Gaza], and in particular for the chronically ill and children,” he said.

Although large quantities of medicines, including Gaza's share, recently entered the health ministry's warehouses in Ramallah and Nablus, a serious shortage of medicines has developed in recent days in Gaza as hospitals have not been supplied with drugs for over three months, according to Barsh.”

(stuk 9, MEMO, PA cuts off medical supplies to Gaza, 10 mei 2017 te consulteren via: <https://www.middleeastmonitor.com/20170510-pa-cuts-off-medical-supplies-to-gaza/>,[...])

De aanhoudende blokkade zorgde er hoe dan ook al voor dat de heropbouw na de oorlog in 2015 uiterst moeizaam blijft. Grote delen van de Gazastrook zijn nog steeds ruïnes.

“As of the end of November, some 51,000 Palestinians had been displaced in the Gaza Strip following the loss of their homes during the 2014 escalation - a decrease from the 90,000 who were displaced

towards the end of 2015. Those who are still displaced depend on temporary shelter assistance provided by humanitarian organizations.

However, the number of casualties and injuries among both Palestinians and Israelis has decreased. As of the end of December, 109 Palestinians and 13 Israelis were killed, down from 169 Palestinians and 25 Israelis in 2015. Injuries were also reduced, most of which occurred during demonstrations and clashes in the West Bank and East Jerusalem.

Throughout 2016, the movement of people was more limited than in the past. According to OCHA, a daily average of 531 Palestinians exited along the Israeli-controlled Erez crossing at the northern Gaza border throughout 2016, down from 602 in 2015 and 26,000 before the Second Intifada in September 2000. The Egyptian-controlled Rafah crossing was opened only under exceptional circumstances, with a monthly average of 3,306 crossings in both directions - down from 25,186 in 2013 before the closure was imposed in October 2014.

There were, however, some improvements in the movement of goods from 2015, although the average truckloads of goods entering the Gaza Strip remained down from 2007, before the blockade was imposed.

The data also includes information about checkpoints and other barriers to freedom of movement, such as earth mounds, roadblocks, and road gates. While the cumulative number of obstacles was five per cent higher than in 2015, the number of permanently staffed checkpoints was lower, thus allowing more movement.

Further information about OCHA's data on the settlements, demolitions, deaths, injuries, displacement, and more is available here."

(stuk 10, UN News service, UN study reveals record number of demolitions in occupied Palestinian territory in 2016, 29 december 2016, te consulteren via: <http://www.refworld.org/cgi-bin/texis/vtx/rwmain?page=search&docid=586613da40c&skip=0&query=Gaza&searchin=fulltext&sort=date>)

De Palestijnse autoriteiten haalden in een toespraak op 14 juni 2017 aan dat Hamas een tweede Nakba gecreëerd heeft voor de bevolking en dat Gaza een onverdraagzame hel is geworden.

"The Palestinian Authority issued a statement on Wednesday, marking the tenth anniversary of the terrorist group turned political party Hamas's military coup that led to its taking over the Gaza Strip from under the PA and Fatah party. In the statement, the PA struck out against Hamas, describing Hamas's rule over Gaza as "the second Nakba that struck our people."

The PA's statement continued by saying that Hamas has "turned the Gaza Strip into an intolerable hell."

The use of the phrase "Nakba" in a different context than that of Israel's War of Independence in 1948 is exceptional for any Arab organization, but particularly the PA.

Gaza's 2 million residents already get by with only four hours of electricity a day. In an effort to push his Hamas rivals out of power, Abbas says his West Bank government will stop paying Israel to provide electricity.

The PA statement comes as the humanitarian condition in Gaza continues to deteriorate and as PA President Mahmoud Abbas threatens to stop paying for Gaza's electricity, forcing Israel to either side with Hamas and provide Gaza electricity without payment or risk an outbreak of a greater humanitarian crisis."(Stuk 18, Netnews.com, Palestinian Authority attacks Hamas calls Gaza 'the second Nakba', 14 juni 2017, te consulteren via <http://www.ynetnews.com/articles/0,7340,L-4975955,00.html>)

Op 11 juli 2017 bracht de VN nog een nieuw rapport uit met de titel: Gaza, Ten years later. Het overzicht dat dit rapport biedt van de levensomstandigheden in Gaza is op zijn zachtst gezegd hallucinant. Hoewel de VN haar conclusies zo diplomatisch mogelijk tracht te verwoorden, en het werk van haar eigen humanitaire diensten looft om de noodhulp die wordt geboden, wordt ook luidop de vraag gesteld of in 2020, de volstreekte onleefbaarheid zal zijn bereikt. Dat had de VN tien jaar geleden al zo voorspeld. Vandaag moet de VN erkennen dat ze haar prognoses zelfs nog in de negatieve zin heeft moeten bijstellen. Verzoeker is er van overtuigd dat die onleefbaarheid vandaag reeds is bereikt. (stuk 5, UNESCO, Gaza Ten Years later, 11 juli 2017, te consulteren via: https://unsco.unmissions.org/sites/default/files/gaza_10_years_later_-_11_july_2017.pdf)

Het risico op schendingen van artikel 3 E.V.R.M. is tevens reëel, in die zin dat onder meer tewerkstelling wordt gekoppeld aan de politiek overtuiging, wat leidt tot politieke werkloosheid, met extreme armoede in menonwaardige omstandigheden tot gevolg.

Wat de situatie in Gaza nog gevaarlijker en onvoorspelbaarder maakt is het feit dat deze aanvallen werden opgeëist door 'Islamitische Jihad', 'De Brigades van Omar' en zelfs 'Islamitische Staat'. Het gaat om islamitische extremisten die allesbehalve gehoorzaam aan Hamas en duidelijk te kennen geven niet te willen gehoorzamen aan het staakt-het-vuren dat door Hamas werd besproken.

"Following another missile attack on the port of Ashkelon, Israel closed the border checkpoints to the Gaza Strip on 7 June 2015 until further notice. The Israeli army announced that, on the government's orders, both the pedestrian crossing at Erez and the truck crossing at Kerem Shalom would be closed as well. The army responded to the third attack from the Palestinian enclave within twelve days. All rockets hit uninhabited territory. The Israelis assume that the recent attacks were caused by rivalries between the radical Islamist Hamas and Salafi groups who are turning towards the jihadist IS militia. This is what statements claiming responsibility suggest, too. The Israeli is holding Hamas responsible for the attacks, as it has been controlling the area since 2007."

(stuk 13, Bundesamt für Migration und Flüchtlinge, Border to the Gaza Strip closed, 8 juni 2015, verzoeker zet vet)

"De verantwoordelijkheid voor de raketbeschieting werd opgeëist door een groepering die zichzelf de Brigades van Omar noemt. In de eindeloze cirkel van represailles waren die raketten een wraakoefening voor de dood van een groepslid bij een raid door Hamas, dat in Gaza de lakens uitdeelt. Hamas wil de enclave zuiveren van salafisten, fundamentalistische soennieten. Met de beschieting wilden de Brigades Hamas eraan herinneren dat "niet de salafisten, maar Israël de vijand van de Palestijnen" is."

(stuk 14: Knack, Wederzijdse beschietingen tussen Israël en Gaza, 4 juni 2015)

De Israëlische reactie getuigt van weinig begrip voor de moeilijkheden die Hamas ondervindt om deze extremistische groeperingen in bedwang te houden

"Als het geweld escaleert, zal Gaza 'een zware prijs betalen', waarschuwt de Israëlische minister van Defensie, Moshe Ya'alon. Hamas kan er maar beter voor zorgen dat dit soort raketaanvallen niet meer voorkomt, of het riskeert een 'sterkere tegenaanval'. 'Ik zou willen adviseren ons niet op de proef te stellen, aldus Ya'alon. 'Zij die dat wel doen, zullen hun acties betreuren."

(stuk 15, Elsevier, Israël: Gaza betaalt een 'zware prijs' als geweld escaleert, 27 mei 2015,...)

De kans op verdere escalatie is zeer reëel, zeker nu Hamas ook vanuit Rafah onder druk gezet wordt.

Uit berichten blijkt dat ook Islamitische Staat vaste voet aan de grond krijgt in de Gaza-strook. Hamas slaagt er voorlopig hoegenaamd niet in om hen in bedwang te houden. Bovendien dreigt in dat scenario zelfs een militaire interventie vanuit Egypte.

"The Palestinian Islamic group Hamas is facing a growing challenge from disillusioned fighters defecting to Daesh.

Hamas has condemned both al-Qaeda and Daesh for their atrocities, which a senior figure called 'barbaric'.

'We condemn any actions, especially the murder of innocent women and children, that al-Qaeda or [Daesh] use,' Ahmed Yousef told The Daily Beast."

(stuk 11, Metro.uk, Isis gains foothold in Gaza as Hamas fighters defect, 9 december 2015, te consulteren via: : <http://metro.co.uk/2015/12/09/isis-gains-foothold-in-gaza-as-hamas-fighters-defect-5553490/#ixzz4gIRWrlzb>: <http://metro.co.uk/2015/12/09/isis-gains-foothold-in-gaza-as-hamas-fighters-defect-5553490/#ixzz4gIRMmOOt>)

"Een Hamaswoordvoerder zei dat het slachtoffer, een 27-jarige man, zich verzette tegen arrestatie. Daarna werd hij neergeschoten. Hij had zich volgens Hamas schuldig gemaakt aan niet nader genoemde 'illegale activiteiten'. Hamas, de fundamentalistische beweging die in 2007 de macht greep in Gaza, wordt de laatste maanden geconfronteerd met nog extremistischer groepen. Zij voerden aanslagen uit op checkpoints, kantoren en een trainingskamp. Die laatste aanval met mortiervuur werd opgeëist door een groep die zich 'Partisanen van de Islamitische Staat in Jeruzalem' noemt.

(...)Eid denkt dat Hamas met harde hand zal blijven optreden. 'Hamas is doodsbang voor een militaire interventie door Egypte als het IS-aanhangers niet in bedwang weet te houden. Egypte houdt de grens met Gaza gesloten om te voorkomen dat terroristen het gebied als uitvalsbasis gebruiken.'" (stuk 16, De Volkskrant, Hamas bevecht opkomst IS in Gaza, 3 juni 2015,[...])

"Aanhangers van terreurgroep Islamitische Staat hebben de verantwoordelijkheid opgeëist voor het beschieten van Israël met raketten. De projectielen werden afgevuurd vanuit de Gazastrook, dat wordt bestuurd door de Palestijnse beweging Hamas." (stuk 12, De Volkskrant, "IS-aanhangers claimen beschieting Israël", 4 juni 2015.)

Er is verder sprake van een continue dreiging aan de grensovergang door de veiligheidssituatie in Sinai. Na een terroristische aanval van IS werd in april 2017 de grensovergang voor een bepaalde tijd gesloten. Deze werd later heropend, echter waarschuwt de overheid voor concrete terroristische dreigingen en raadde ze de bevolking aan niet naar Sinai te reizen. De toegang tot de Gazastrook is niet zo eenvoudig dan wordt voorgesteld in de beslissing van verweerster. (stuk 17, The Jerusalem Post, Israel-Sinai border crossing re-opens, terror threat remains in place, 21 april 2017, te consulteren via: <http://www.jpost.com/Arab-Israeli-Conflict/Israel-Sinai-border-crossing-re-opens-terror-threat-remains-in-place-488569>).

Zeer recent zorgden de verklaringen van Amerikaanse president Trump met betrekking tot Jerusalem geleid tot een nieuwe vlaag aan spanningen in de regio:
"The new Palestinian deaths bring the number of fatalities in the past two days to four. The Israeli army shot two Palestinians dead in Gaza on Friday.

The exchange of fire with Gaza is the latest outbreak of violence in the fallout from the decision by the US president, Donald Trump, to recognise Jerusalem as Israel's capital. Most countries around the world have not recognised Israel's 1967 annexation of East Jerusalem and maintain their embassies in Tel Aviv." (stuk 6, The Guardian, "Israeli airstrikes kill two in Gaza as fallout from Trump decision continues", 9 december 2017, te consulteren op <https://www.theguardian.com/world/2017/dec/09/israeli-airstrikes-kill-two-in-gaza-as-fallout-from-trump-decision-continues>)

De situatie in de Gazastrook is bijgevolg zeer ernstig te noemen en kan in geval van verdere escalatie binnen afzienbare tijd opnieuw ontploffen. Vandaag is de situatie er op humanitair vlak compleet onhoudbaar geworden nu de Palestijnse autoriteit (Fatah) vanuit Rafah de spanning blijft opdrijven en Gaza van levensmiddelen afsluit.

Er zijn in het verleden reeds duizenden burgerslachtoffers gevallen in Gaza. De motivering van verweerster schiet in elk geval tekort. De afweging tussen basisrechten van verzoeker en de rechten van de overheid is hier allesbehalve proportioneel.

Tot slot wenst verzoeker nog te wijzen op arrest nr. 182 381 van 16 februari 2017, waarin Uw Raad zélf in erg duidelijke bewoordingen de onleefbaarheid van Gaza en het illusoir karakter van de bescherming die door UNRWA wordt geboden erkent:

"Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9;

EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68). Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel

3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de [...] verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148).

2.10. De Raad leest in de informatie vervat in het administratief dossier en toegevoegd aan de verweernota dat Israël, sinds Hamas in juni 2007 de macht heeft gegrepen in Gaza, tot op heden de blokkade van de Gazastrook in stand houdt. Zowel Israël als Egypte hebben hun grenzen met Gaza gesloten. Van 2008 tot 2014 is het bovendien in de Gazastrook drie keer tot een zware escalatie van geweld gekomen. De humanitaire gevolgen van de jarenlange blokkade en van de laatste oorlog tussen Israël en Hamas zijn op alle vlakken desastreus geweest voor de burgerbevolking. Sedert de “Operatie Beschermd Rand” in 2014, de vernietiging van de tunnels door de Egyptische en Israëlische autoriteiten en de versterking van de blokkade door de Egyptische autoriteiten, wat geleid heeft tot een nog diepere economische crisis en energiecrisis, is de humanitaire situatie in Gaza schrijnend. Noch uit de bestreden beslissing, noch uit de informatie waarop de Raad vermag acht te slaan kan blijken dat de houding van de Israëlische autoriteiten ten aanzien van Gaza, en in het bijzonder wat betreft de blokkade die nu al bijna tien jaar lang duurt, fundamenteel zou gewijzigd zijn of dat er in de nabije toekomst enige beterschap te verwachten valt. Integendeel, uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat de al dramatische humanitaire situatie in de Gazastrook sinds het staakt het-vuren tussen Israël en Hamas van 26 augustus 2014 nog verder achteruit is gegaan en dat de wederopbouw wordt vertraagd door een gebrek aan financiële middelen en de Israëlische restricties op het invoeren van bouwmaterialen. Op 16 december 2016 beschreef Secretaris-Generaal van de Verenigde Naties Ban Ki-Moon Gaza als een “kruitvat” waar twee miljoen Palestijnen “gevangen zijn in een humanitaire tragedie”. De Raad is dan ook van oordeel dat er omwille van de voortdurende en systematische schendingen van fundamentele mensenrechten die een ernstige aantasting van de menselijke waardigheid inhouden en het daardoor ontbreken van elementaire basisrechten, zoals blijkt uit de informatie waarop hij vermag acht te slaan, te dezen sprake is van vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève ten aanzien van de burgerbevolking in Gaza.” (Stuk 19, RVV, nr. 182 381 van 16 februari 2017,[...])

Een menswaardig bestaan opbouwen in Gaza kan geen sprake zijn, bijgevolg heeft verzoeker zich in geen geval uit vrije wil onttrokken aan een gebied waarbinnen UNRWA haar mandaat uitoefent.

Omwille van al deze redenen kan de bestreden beslissing aldus niet gehandhaafd worden en dient deze te worden vernietigd.

De objectieve informatie toont immers meer dan genoegzaam aan dat de veiligheidssituatie in Gaza precair kan worden genoemd. Ook de overheid kan de veiligheid van de burgers niet garanderen.

4.2.3.

Er kan in de bestreden beslissing geen enkele motivering worden rekening houdende met artikel 3 E.V.R.M. en de actuele veiligheidssituatie in Gaza en de streek van afkomst van de verzoekende partij.

De verzoekende partij maakt het voorwerp uit van een gedwongen terugkeer naar Gaza. De situatie i[n] Gaza is echter, zoals uit de hierboven geciteerde objectieve informatie blijkt, in ruime mate verslechterd. Een gedwongen uitwijzing naar Gaza zal artikel 3 E.V.R.M. schenden.

Artikel 3 E.V.R.M. bepaalt immers “niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen”. Deze bepaling bekrachtigt één van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (zie vb.: E.H.R.M. 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Zoals reeds hierboven aangehaald is het vaste rechtspraak van de Nederlandstalige Kamers van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dat een onderzoek aangaande een mogelijke schending van

artikel 3 E.V.R.M. niet alleen dient onderzocht te worden in het kader van een asielprocedure, maar ook in het kader van een beslissing tot uitwijzing. De verzoekende partij wijst hierbij eveneens naar de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, die België veroordeeld heeft nu de Belgische staat zich heeft onttrokken aan een onderzoek naar een behandeling in strijd met artikel 3 E.V.R.M.

“338 (...) un Etat demeure entièrement responsable au regard de la Convention de tous les actes ne relevant pas strictement de ses obligations juridiques internationales, notamment lorsqu’il a exercé un pouvoir d’appréciation (...). » (E.H.R.M. 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland).

De verwerende partij moet bijgevolg een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het E.V.R.M. verboden handeling (E.H.R.M. 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

Hieruit volgt dat de Belgische Staat dus de verplichting heeft om in elke zaak, individueel, te onderzoeken of een schending van artikel 3 E.V.R.M. aanwezig is. Het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het E.V.R.M. verboden behandeling wordt beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. *mutatis mutandis*: E.H.R.M. 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; E.H.R.M. 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./Zweden, §§ 75 — 76; E.H.R.M. 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107).

Dit onderzoek naar de actuele veiligheidssituatie in Gaza en een mogelijke schending van artikel 3 E.V.R.M. werd in de bestreden beslissing op geen enkele manier gerealiseerd.

Van de verwerende partij kan er bijgevolg redelijkerwijze verwacht worden dat zij, in het licht van artikel 3 E.V.R.M., de veiligheidssituatie in Gaza, die volatiel is, op de voet volgt en haar handelen, met name de uitvoering van een gedwongen verwijdering, baseert op actuele informatie m.b.t. situatie in Gaza. De verwerende partij heeft nagelaten dit doen, waardoor de zorgvuldigheidsverplichting geschonden wordt.

4.2.4.

De bestreden beslissing van 23 november 2017 (kennisgeving postdatum + twee werkdagen) is behept met verschillende lacunes. De huidige veiligheidssituatie werd niet besproken en er werd door de verwerende partij geen toetsing aan artikel 3 E.V.R.M. gerealiseerd.”

3.2.2. Verweerder repliceert als volgt:

“De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat rekening werd gehouden met al de elementen die blijken uit het administratief dossier. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker een asielaanvraag indiende en dat de Commissaris-generaal voor vluchtelingen en staatlozen verzoeker uitsloot van de vluchtelingen- en subsidiaire beschermingsstatus. De bestreden beslissing heeft geen gedwongen verwijdering tot gevolg naar het herkomstland, doch gebiedt verzoeker het Schengengebied te verlaten. Hij wordt geenszins gedwongen om terug te keren naar zijn land van herkomst en maakt een schending van artikel 3 EVRM niet aannemelijk.”

3.2.3. De Raad merkt op dat de bestreden beslissing werd genomen met toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet en dat dit artikel het volgende bepaalt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven:

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;”.

Het is, gelet op de bewoordingen van dit artikel, duidelijk dat geen bevel om het grondgebied te verlaten moet of kan worden afgegeven wanneer dit tot gevolg zou hebben dat hogere verdragsrechtelijke normen worden geschonden. Artikel 3 van het EVRM maakt onmiskenbaar een dergelijke hogere verdragsrechtelijke norm uit.

De Raad wijst er tevens op dat uit de rechtspraak van de Raad van State blijkt dat het op het ogenblik is dat verweerder een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten neemt dat hij dient te verifiëren of een dergelijke maatregel verenigbaar is met de bepalingen van artikel 3 van het EVRM (cf. RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 26 juni 2019, nr. 244.961).

In voorliggende zaak kan noch uit de motivering van de bestreden beslissing, noch uit de stukken van het administratief dossier worden afgeleid dat verweerder heeft onderzocht of de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten mogelijk is zonder de bepalingen van artikel 3 van het EVRM te schenden. Dit terwijl uit de stukken waarover verweerder beschikte, en meer specifiek de beslissing van de commissaris-generaal van 17 november 2017, blijkt dat verzoeker niet direct of indirect mag worden teruggeleid naar Gaza en verweerder dus over ernstige aanwijzingen beschikte dat de bepalingen van artikel 3 van het EVRM in casu een beletsel zouden kunnen vormen om de bestreden beslissing te nemen.

Waar verweerder aangeeft dat de bestreden beslissing verzoeker niet verplicht om terug te keren naar zijn land van herkomst dient te worden gesteld dat niet blijkt dat verzoeker, aan wie de verplichting wordt opgelegd om binnen de dertig dagen het grondgebied van België en dat van de staten die het Schengenacquis te volle toepassen te verlaten, de mogelijkheid heeft om zich naar enig ander land dan zijn land van herkomst te begeven. Verweerder – die in de bestreden beslissing daarenboven wijst op het feit dat verzoeker niet beschikt over een paspoort met een geldig visum – maakt niet aannemelijk dat hij in voorliggende zaak in redelijkheid vermocht aan te nemen dat verzoeker een keuzemogelijkheid heeft inzake het land waarnaar hij kan terugkeren.

Verzoeker kan, gelet op het voorgaande, worden gevolgd in zijn betoog dat de bestreden beslissing niet deugdelijk werd voorbereid en dat het zorgvuldigheidbeginsel werd geschonden.

Aangezien een onderdeel van het aangevoerd middel tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing leidt, is er geen noodzaak tot onderzoek van de overige in het onderzochte middel aangehaalde bepalingen of beginselen (RvS 18 december 1990, nr. 36.050; RvS 24 oktober 2002, nr. 111.881).

4. Korte debatten

Verzoeker heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 23 november 2017 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien november tweeduizend negentien door:

dhr. G. DE BOECK,

voorzitter

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK